

1

‘Wie denkt u wel dat u bent?’ Robert voelde aan zijn pijnlijke wang. Eva Krendlinger had hem net een knallende oorveeg gegeven.

‘En wie denkt u wel dat u bent?’ reageerde ze woedend. ‘Denkt u dat u alleen maar omdat u Robert Saalfeld heet, zich alles kunt veroorloven?’ Hij had haar net verweten dat ze niet wist wat liefde was. ‘Hoe ziek moet je zijn om iemand zoiets te verwijten?’

‘Ongeacht hoe ik me gedraag,’ ging Robert op scherpe toon voort, maar hij besepte wel dat hij te ver was gegaan, ‘dat geeft u nog altijd niet het recht me daarvoor een mep te verkopen.’

Eva trok zich niets aan van wat hij zei.

‘Als u denkt dat ik me verontschuldig...’ snauwde ze hem toe. ‘Dat kunt u vergeten.’ Ze liep woedend weg.

Ze had Robert Saalfeld alleen willen helpen. Eva was nog altijd van streek toen ze zich even later in de personeelskamer omkleedde om aan het werk te gaan. Dacht hij echt dat hij de enige mens ter wereld was die het verlies van zijn geliefde moest verwerken?! Zij had in elk geval niet langer medelijden met hem. De maat was vol. Hij mocht stikken in zijn zelfmedelijden.

‘Verdomde vent die hij is!’ vloekte ze luid en trapte tegen haar kastje.

‘Bedoelt u mij?’ Nils Heinemann was net binnengekomen en keek haar grijnzend aan. Eva schaamde zich voor haar woede-uitbarsting, maar vertelde hem toen wat er was gebeurd tussen haar en Robert Saalfeld.

‘Ik weet maar al te goed wat het is om iemand te verliezen, ik ken het gevoel dat je denkt dat de wereld blijft stilstaan’, zei ze. ‘Maar dit gaat te ver. Zelfs voor Robert Saalfeld zijn er grenzen. Hij heeft die oorveeg meer dan verdiend.’ Nils moest haar gelijk geven. Tanja had hem verteld dat Robert zijn dochter afwees. Nils vond dat idee zo verschrikkelijk dat hij nog amper medelijden kon opbrengen met de jonge weduwnaar.

Nils liep Robert even later tegen het lijf op weg naar de fitnessruimte. Hij sprak hem aan.

‘U hebt niet eens door wanneer iemand u probeert te helpen, toch?’ Robert nam meteen een verdedigende houding aan. Hij wilde met rust gelaten worden, meer niet. ‘Geen probleem’, snauwde Nils hem toe. ‘Wees maar niet bang dat ik u zal helpen. En ik heb gezien hoe boos Eva Krendlinger is, die laat u vast ook met rust.’

‘Nou dan,’ siste Robert, ‘verdwijnt dan.’

Maar Nils was nog niet uitgepraat.

‘En Tanja wil vast ook niets meer te maken hebben met iemand die zich niets aantrekt van zijn eigen kind’, ging hij voort. ‘Daarop kunt u rekenen!’ Voor het eerst leken de woorden tot Robert door te dringen. ‘Als iedereen u hier toch op de zenuwen werkt, wat doet u hier dan nog?’ ging Nils onverbiddelijk voort. ‘Verdwijnt dan toch! Ga ergens

heen waar niemand u wil steunen en helpen! Dan hebt u eindelijk rust! En wij ook!

‘U hebt gelijk’, gaf Robert zacht toe. ‘Ik kan het gewoon niet, vriendelijk zijn, dankbaar zijn.’

‘U kunt het op zijn minst proberen!’ Nils klonk meteen vriendelijker en medelevender. Misschien was Robert Saalfeld toch nog te redden.

‘Sta op, Simon! De mensen staren ons allemaal aan.’ Simon voelde zich ook niet bijzonder op zijn gemak in zijn huidige pose: hij zat op de grond geknield voor Maike Steenkamp, die hij net ten huwelijk had gevraagd, een schijnhuwelijk welteverstaan.

‘Zeg dan ja’, zei hij.

‘Ja!’ zei ze luid en voegde er fluisterend aan toe: ‘Ja, daarover valt te praten.’ Hij stond op en ging naast haar zitten. ‘Vraag je me nu echt alleen uit vriendschap ten huwelijk?’ vroeg ze verbaasd.

‘Wat bedoel je met “alleen”?’ vroeg hij opzettelijk luchtig. ‘Bij een huwelijksaanzoek is het niet de bedoeling dat de dolgelukkige bruid vragen begint te stellen, maar haar toekomstige man om de nek vliegt.’ Maike lachte en gaf Simon een vriendschappelijke kus op de wang.

‘Je bent echt een goede vriend!’ stelde ze vast. ‘Bedankt!’

Yordan Zerwenkow checkte in het Fürstenhof in en koos uiteraard voor de Fürstensuite. Alfons noch Werner was blij met de komst van de nieuwe gast. Ze hadden geen goede herinneringen aan hem.

‘Aha, meneer de rozenoliebaron!’ begroette Werner hem. ‘Wat brengt u hier?’

‘Ik was in München’, antwoordde Zerwenkow. ‘En toen dacht ik aan uw schitterende hotel. Een paar dagen ontspanning zullen me goeddoen.’

‘Alleen vakantie? Geen zaken?’ drong Werner aan. Maar Zerwenkow liet hem in het ongewisse.

‘Hopelijk blijft hij niet lang’, bromde Alfons toen de hotelbediende Zerwenkow naar de Fürstensuite bracht. ‘Had hij vroeger geen oogje op mevrouw Von Heidenberg?’

‘Had ik hem Barbara maar gegund’, zuchtte Werner. ‘Dan was mij veel leed bespaard gebleven...’ Misschien had Zerwenkow gehoord dat Barbara was vrijgesproken en dook hij daarom op in het Fürstenhof. Ze had hem toen wel afgewezen, maar de rozenoliebaron was nu eenmaal een man die daardoor nog extra werd gestimuleerd.

‘Het zou me ook niet verbazen dat ze zelf contact heeft opgenomen met hem’, zei Alfons nadenkend en ook Werner hield dat vermoeden niet voor onmogelijk. In de situatie waarin Barbara momenteel verkeerde, kon ze een rijke aanbieder wel gebruiken. De twee mannen wisten niet dat ze ondertussen een relatie had met Götz Zastrow. ‘Ze zou toch nooit in het Fürstenhof met hem afspreken’, wierp Alfons op. Werners gezicht betrok.

‘Ik hoop dat je gelijk hebt. En dat die feeks zich hier nooit meer vertoont.’ Hij had echter het gevoel dat de onverwachte komst van Zerwenkow geen goed nieuws was...

‘Kennen wij elkaar?’ Yordan Zerwenkow had bij Götz Zastrow aangeklopt en zich voorgesteld.

‘Laten we het erop houden dat we een gemeenschappelijke kennis hebben’, legde de rozenoliebaron uit. ‘Mijn oude

vriendin Barbara von Heidenberg raadde me aan u een bezoekje te brengen.’

‘In dat geval...’ Götz nodigde hem uit binnen te komen. ‘Wat brengt u hierheen?’

‘Barbara vertelde me dat u sinds de dood van uw vrouw onlangs, de helft van dit mooie hotel bezit’, begon Zerwenkow. Götz knikte.

‘Maar ik ben van plan mijn aandelen te verkopen’, zei hij.

‘Daarom ben ik hier.’ Götz keek de man verbaasd aan. Was die man echt geïnteresseerd in zijn aandelen in het Fürstenhof? ‘Als u een interessant aanbod voor me hebt, kunnen we dit snel regelen.’

‘Hoe kent u Barbara in feite?’ vroeg Zastrow. Een gevoel van wantrouwen stak de kop op.

‘We hebben elkaar in het Fürstenhof leren kennen’, antwoordde Zerwenkow ontwijkend. ‘We hebben in het verleden enkele meningsverschillen gehad, maar Barbara weet met wie ze zaken kan doen.’

‘En ze weet wat ze wil’, vulde Götz aan. Zerwenkow glimlachte.

‘Ik was heel blij dat ze me belde’, gaf hij toe. ‘Vooral toen bleek dat ze me onze onenigheid vergaf.’ Hij had het proces tegen haar natuurlijk gevolgd. ‘Ik ben blij dat Barbara u als advocaat had.’ Zastrow nam het compliment met veel genoegen in ontvangst. ‘Komt Barbara naar het Fürstenhof?’

‘Nooit!’ antwoordde Götz. ‘Niet na alles wat ze heeft meegemaakt!’ De rozenoliebaron leek enigszins ontgoocheld.

‘Meneer Saalfeld, binnenkort ben ik hier weg.’ Ongevraagd nam Götz plaats naast Werner toen hij aan de bar een kop koffie dronk.

‘Eindelijk ook eens een beetje goed nieuws’, antwoordde Werner. ‘Hebt u dan een koper voor uw aandelen gevonden?’ Götz knikte.

‘Omdat u helaas op dit moment financieel niet in staat bent...’ Werner snoof.

‘Mag ik vragen wie de gelukkige is?’

‘U kent hem zelfs’, zei Zastrow zelfgenoegzaam. ‘Yordan Zerwenkow.’ Werner verslikte zich bijna in zijn koffie. Zou Yordan Zerwenkow de helft van het Fürstenhof overnemen? ‘Bent u niet blij?’ vroeg Götz spottend. ‘De man lijkt me een eerlijk zakenman.’

‘U vergist zich!’ Werner lachte. ‘Wie met Zerwenkow zakendoet, kan maar beter goed opletten.’ Dat wist hij uit eigen ervaring.

‘Die indruk heb ik niet.’ Götz deed of hij verbaasd was. ‘Hij heeft zonder problemen aanvaard dat ik vijf miljoen vraag voor mijn aandelen.’ Werner slikte.

De dag was nochtans mooi begonnen. Charlotte had hem een kus gegeven omdat hij Valentina verschoond had. De zorg voor hun kleinkind had hen dichter bij elkaar gebracht. Hij besteedde veel meer aandacht aan dit kind dan hij ooit aan zijn eigen kinderen had besteed.

‘Het is toch goed nieuws dat Götz Zastrow zijn aandelen verkoopt?’ vroeg André. Hij begreep niet waarom zijn broer zo slechtgeluimd was.

‘Het slechte nieuws is dat de aandelen in handen van rozenoliemagnaat Yordan Zerwenkow belanden’, bromde Werner. ‘Ik kan die vent niet uitstaan. Als ik er nog maar aan terugdenk hoe we elkaar in de haren hebben gezeten om Barbara...’ Hij kreeg er nog koude rillingen van. ‘Hij

heeft blijkbaar vijf miljoen over voor de aandelen.' André floot tussen zijn tanden.

Ondertussen sloeg bij Simon de twijfel toe of hij wel de juiste beslissing had genomen.

'Een schijnhuwelijk is en blijft strafbaar', zei hij tegen Ben. 'Ik bedrieg de staat.' Hij was er bovendien niet trots op dat hij Jacob Krendlinger een loer had gedraaid.

'Het doel heiligt de middelen', vond Ben. 'Maike heeft ja gezegd, nu moet je ermee doorgaan.' Hij zou met veel plezier getuige zijn op het huwelijk.

'Ik hoop dat alles hier naar wens is?' In het restaurant bleef Werner bij het tafeltje van Yordan Zerwenkow staan. De rozenoliebaron had net zijn avondeten besteld en keek Werner vriendelijk aan.

'Zoals altijd!' Zerwenkow nodigde Werner uit om bij hem te komen zitten. Noodgedwongen nam Werner de uitnodiging aan en hij verzette zich ook niet toen Zerwenkow twee glazen champagne bestelde.

'Ik vind het een beetje vreemd dat u zich hier vertoont', zei Werner alleen maar.

'Ik hoop dat u me er niet uitzet?' De rozenoliebaron gaf hem een ondeugend knipoogje.

'Als ik het me goed herinner, heb ik u er nog nooit uitgezet, maar heeft Barbara u vorige keer wandelen gestuurd.' Werner hield zijn gezicht in de plooi.

'Ja, dat is waar', gaf Zerwenkow toe. 'En toen ben ik zelf vertrokken.'

'Als u dat niet had gedaan, had ik u er waarschijnlijk wel zelf uitgezet.' De twee mannen lachten geforceerd naar elkaar.

‘Het zou nog beter zijn geweest als u Barbara met u meegenomen had’, liet Werner zich ontvallen, maar hij veranderde meteen van onderwerp. ‘Ik heb vernomen dat u de aandelen van meneer Zastrow wilt kopen? Vijf miljoen! Dat is een goede prijs.’

‘Ik ben dan ook een eerlijk zakenman’, zei de rozenoliebaron met onbewogen gezicht. ‘En het Fürstenhof heeft al lang mijn hart veroverd. Ik zou graag nog meer in het hotel investeren. Ik wil namelijk het hele Fürstenhof. Zeg me uw prijs!’ Werner keek hem sprakeloos aan. Wilde Zerwenkow ook zijn aandelen?

Werner ging meteen naar zijn woning en bracht zijn ex-vrouw op de hoogte van het aanbod van de rozenoliebaron. Valentina sliep net, ze konden er dus rustig met elkaar over praten. Tot Werners grote verbazing sloeg Charlotte het aanbod niet meteen af.

‘We worden er niet jonger op, Werner’, stelde ze vast. Dat voelde ze op dit moment heel goed. ‘Misschien moeten we echt alles verkopen en ergens anders opnieuw beginnen. In alle rust. Zonder verplichtingen.’

‘We zouden in elk geval voldoende geld hebben als we op Zerwenkows aanbod ingaan’, gaf hij toe.

‘En vooral tijd!’ vulde ze aan. ‘We zouden voor Valentina kunnen zorgen als Robert naar Parijs terugkeert.’

‘Denk je dat hij nog terug wil? Naar de plek waar hij zo gelukkig is geweest met Miriam?’ Ze had eerlijk gezegd geen flauw idee wat haar zoon van plan was. ‘Misschien wil hij het Fürstenhof wel overnemen. Of Alexander...’ Werner kon zich niet voorstellen dat hij het hotel moest verlaten en elders moest wonen.

‘Eén ding is zeker’, zei Charlotte. ‘We krijgen nooit nog zo’n aanbod.’ Hij kon haar niet tegenspreken. ‘Denk er eens rustig over na. Als jij het niet wilt, doen we het niet. Maar als jij ook vindt...’ Ze liet de beslissing aan hem over. Zij zou zich neerleggen bij zijn besluit.

‘Heb je even tijd voor ons?’ Charlotte en Werner hadden bij Robert aangeklopt. Hij lag op zijn bed naar het plafond te staren. Hij deed onverschillig teken dat ze naar binnen mochten komen.

‘We moeten met je praten’, begon zijn vader.

‘We moeten een moeilijke beslissing nemen die onze toekomst zal bepalen’, voegde Charlotte eraan toe. ‘En dat willen we niet zonder jou doen.’ Robert keek vragend van de ene naar de andere.

‘Er heeft iemand veel geld geboden voor het Fürstenhof’, legde Werner uit. ‘We overwegen het hotel te verkopen.’

‘Wat heb ik daarmee te maken?’ vroeg Robert.

‘Het gaat niet alleen om ons.’ Het Fürstenhof was ten slotte het huis waar Robert en Alexander waren opgegroeid. ‘Misschien wil jij het hotel in de toekomst overnemen? Of keer je terug naar Parijs?’ Robert haalde zijn schouders op. ‘Je kunt niet de rest van je leven op je bed liggen en om Miriam treuren’, zei Werner dwingend. ‘Dit kan zo niet langer.’

‘Het leven gaat voor mij niet voort’, zei Robert. ‘Begrijp dat toch eens eindelijk!’

‘Je hebt een kind!’ drong zijn vader aan. ‘Je kunt niet zomaar je leven naast je neerleggen.’ Het kon Robert allemaal niets schelen. Zonder Miriam had hij geen toekomst.

‘Dat lijkt op dit moment natuurlijk zo’, zei Charlotte zacht. ‘Maar ooit...’

‘Ik kom dit nooit te boven!’ riep Robert plotseling wanhopig uit. ‘En dat wil ik ook niet!’ Hij stuurde zijn geschrokken ouders bij hem weg.

De volgende ochtend verontschuldigde Robert zich bij Charlotte. Die was doodmoe want Valentina had haar bijna de hele nacht wakker gehouden.

‘Het spijt me van gisteravond’, zei hij. ‘Ik was niet erg vriendelijk tegen jullie.’

‘Geeft niet’, antwoordde zijn moeder.

‘Ook daarvoor...’ Hij maakte een vaag gebaar naar de wieg. ‘Ik maak het jullie niet gemakkelijk. Ik weet gewoonweg niet hoe het nu verder moet.’

‘Het is al goed, Robert.’ Ze wilde hem niet te veel onder druk zetten. ‘We weten dat je het op dit moment helemaal niet gemakkelijk hebt. Net daarom vind ik het zo belangrijk jouw mening te horen.’

Jacob en Maike ontmoetten elkaar bij de receptie. Hij wilde weten of ze al had nagedacht en had beslist meer geld te bieden voor hun schijnhuwelijk.

‘Ik hoef daarover niet eens na te denken’, siste ze. ‘Ik laat me namelijk niet afpersen.’

‘Het had ons allebei wat opgeleverd. Jammer dat je er zo over denkt!’ Hij keek haar brutaal grijnzend aan. ‘Ik had me ook al verheugd op onze huwelijksnacht.’

‘Gelukkig bestaan er ook mannen die anderen helpen zonder aan geld te denken’, beet ze hem toe. ‘En zonder hatelijke opmerkingen te geven.’

‘Heb je een andere man gevonden die een schijnhuwelijk met je wil aangaan?’ vroeg hij verbaasd.

‘Inderdaad!’ zei ze triomfantelijk. ‘Eentje die het gratis doet.’ Toen Jacob hoorde dat de gelukkige Simon Konopka was, viel zijn mond open van verbazing.

‘Uitgerekend hij? Dat is schandalig!’

Simon bracht zijn vader ervan op de hoogte dat hij met Maike Steenkamp een schijnhuwelijk zou aangaan. André was niet bepaald laaiend enthousiast. Hij wist dat zijn zoon verliefd was op de Zuid-Afrikaanse vrouw. Zij daarentegen was alleen uit op een visum. Als Simon haar nu opbiechtte wat hij voor haar voelde, zou ze zijn voorstel om met haar te huwen zeker afwijzen.

‘Misschien stelt ze tijdens ons huwelijk vast dat ik toch wel een heel leuke kerel ben’, zei Simon grijnzend.

‘Dan moet je wel consequent te werk gaan’, zei zijn vader. ‘Geduld hebben, heel voorzichtig zijn en haar stap voor stap veroveren.’

Maar Maike was al razend op haar ‘verloofde’.

‘Ik heb zonet Jacob gesproken’, zei ze en Simon beseftte meteen wat dat betekende. ‘Hij vond het heel vreemd dat jij me zo’n genereus aanbod had gedaan. Hij vertelde me namelijk dat jij hem had aangeraden veel geld te vragen voor een schijnhuwelijk. Omdat het zo’n groot risico is. Omdat we betrap kunnen worden.’

‘Dat is ook zo’, antwoordde Simon hulpeloos.

‘En waarom wil jij dat risico wel lopen?’ vroeg ze woedend. ‘Gratis nog wel?’ Hij zocht naar een verklaring voor de hele situatie.

‘Krendlinger wilde geld en daarom wil hij met je huwen. Dat is toch gemeen?’ Maike snoof.

‘En daarom heb jij hem ertoe aangezet het tienvoudige te vragen?!’ Het klonk niet echt overtuigend. ‘Het was een perfecte deal!’ zei ze boos. ‘Jacob had zijn schulden bij zijn zus kunnen inlossen en ik had in Duitsland kunnen blijven.’ Ze draaide zich om en liep weg.